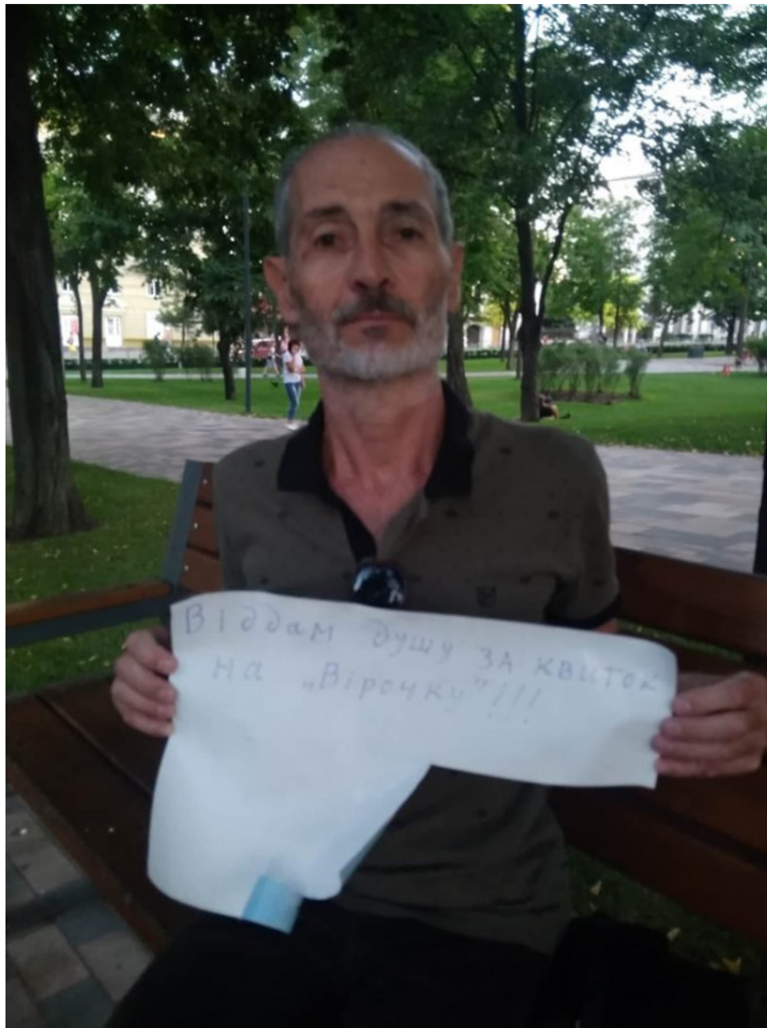
Родзинка репертуару маріупольського театру - моновистава «Вірочка»

https://mrpl.city/blogs/view/rodzinka-repertuaru-mariupolskogo-teatrumonovistava-virochka

27 липня 2020, понеділок
Автор: **Ольга Демідко (Маріуполь)**
Автор: **MRPL.CITY**

Театральний сезон нашого драматичного театру завершився 24 липня, але глядачі вже чекають з нетерпінням на новий. Особливо, щоб потрапити на унікальну прем'єру, яка стала справжньою родзинкою репертуару. Йдеться про моновиставу «Вірочка» за оповіданням класика світової літератури А. П. Чехова. Не всім маріу-

польцям пощастило потрапити на прем'єру, адже кількість місць була обмеженою через карантин. Однак найбільші поціновувачі театрального мистецтва встигли придбати квитки, а хто не встиг, намагався потрапити на виставу всіма можливими способами. Наприклад, маріупольський поет і театрал Фелікс стояв під театром з написом: *«Віддам душу за квиток на „Вірочку“»!!!*. І все ж завдяки небайдужим маріупольчанкам, ***Оксані Стоміній та Наталі Дєдовій***, чоловік потрапив на найочікуванішу театральну прем'єру цього літа. Феліксу пощастило, що директор театру – ***Володимир Володимирович Кожевніков*** – відрізняється не тільки мудрістю, а ще й розумінням та людяністю. Всі ж, хто не потрапив на виставу, сподіваються побачити її восени і дуже вірять, що карантин їхнім планам не завадить. Я теж не встигла придбати квиток на прем'єру, хоча подивилася спектакль на генеральному прогоні, за що безмежно вдячна керівництву і адміністрації театру.

Моновистава «Вірочка» недарма створила такий ажіотаж. Поперше, це класика, яка завжди залишається актуальною. По-друге, це не просто неймовірний Чехов, майстер художньої деталі, це

Антон Павлович українською мовою, оповідання якого переклала і адаптувала заслужена артистка України, відома в усій країні режисерка, яка приїхала ставити спектакль за запрошенням керівництва театру – ***Людмила Леонідівна Колосович***. По-третє, це моновистава молодої і яскравої актриси ***Віри Шевцової***, талант якої вже давно став приємним відкриттям для всього міста. Все вищенаведене ще до прем'єри пророкувало виставі успіх. Робота проходила динамічно і цікаво як для режисерки, так і для актриси. Сама Віра Шевцова підкреслила, що зі своєю героїнею вона не дуже схожа, адже актриса не настільки наївна і романтична натура. А от Людмила Леонідівна не розуміє, чому героїню вистави не покохав Огнєв, що ж з ним було не так. За словами режисерки, це біда сучасної молоді. Дівчата знають чого хочуть, а у хлопців в голові одні комп'ютери...

У виставі гармонійно поєднані гумор та драма людських стосунків, тому за час її перегляду глядач і сміється, і співпереживає героїні. Цікаво, що оповідання «Вірочка» сам Чехов дуже любив. Свого часу російський прозаїк В. Білібін зауважив у листі до Антона Павловича:

> *«Мені здається, що Ви хотіли зобразити не приватний випадок, описаний вище, а особливий розряд сучасних людей, в яких через життєві обставини, серце засохло, як квітка в... лексиконі. Вони жадають кохати, але не можуть...».*

І дійсно наприкінці вистави я не розуміла кого шкода більше, відторгнуту Вірочку або Івана Олексійовича. Все ж більше співчуваю Огнєву, а не сміливій і щирій головній героїні, яка обов'язково стане щасливою. Вираз Івана Огнєва: *«Навіщо вона пішла зі мною, тепер її ще й проводжали треба»* викликав не тільки шалений сміх у публіки, а ще й багато роздумів. Начебто в цих думках є і благородство, але таке вимушене і небажане, що здається людина у свої 29 років втратила смак життя. Протягом вистави мене турбувало лише одне питання, як така романтична і смілива дівчина могла закохатися в чоловіка зі спустошеною душею...

Для Віри Шевцової це перша моновистава, яку вона готувала з новим для себе режисером, але актриса впоралася більше, ніж, ма-

буть, сама сподівалася. Вона виконувала одразу три ролі: оповідачки, Вірочки і Огнєва і змогла розкрити характери героїв, з гумором і трагізмом передати цю ліричну і драматичну історію нездійсненного кохання. Дуже талановита, тонка, наповнена сенсом гра! Ще більш яскравою виставу зробила поява ***Ярослава Прикопа***, не тільки його гра на гітарі, а ще й кумедні доповнення до Віриних слів. Режисура Колосович вразила – повна органіка з почуттям стилю і міри. Створені яскраві образи, талановита гра, старовинні романси, і дивовижно продумані елементи-вкраплення, що додали моновиставі гумору і продемонстрували всю глибину почуттів, які може відчувати людська натура, залишили приємний післясмак і можливість повертатися до побаченого та аналізувати це дійство знову. Моновистава «Вірочка» стала не тільки достойним завершенням театрального сезону, а ще й новою, значною сходинкою Донецького академічного обласного драматичного театру (м. Маріуполь). Залишається побажати не зупинятися на досягнутому і продовжувати приємно вражати своїх вдячних глядачів.

Читайте також: *Мариупольский драмтеатр завершил сезон: главные достижения и планы на будущее*[1]

Фото Оксани Стоміної (Фелікс) та Лева Сандалова

[1]Мариупольский драмтеатр завершил сезон: главные достижения и планы на будущее, Богдан Коваленко, mrpl.city, 25.07.2020, https://mrpl.city/news/view/mariupolskij-dramteatr-zavershil-sezon-glavnye-dostizheniya-i-plany-na-budushhee

Фото - Лев Сандалов

Фото - Лев Сандалов

Фото - Лев Сандалов

Фото - Лев Сандалов

Фото - Лев Сандалов

Скріншот - Оригінал

https://mrpl.city/blogs/view/rodzinka-repertuaru-mariupolskogo-teatrumonovistava-virochka

started

mrpl•city

ВСІ НОВИНИ МАРІУПОЛЬ ДОНБАС

БЛОГИ ОЛЬГА ДЕМІДКО

Родзинка репертуару маріупольського театру - моновистава «Вірочка»

27 липня 2020 в 06:48

Фото - Лев Сандалов

(1)

https://mrpl.city/blogs/view/rodzinka-repertuaru-mariupolskogo-teatrumonovistava-virochka

Started

mrpl•city

ВСІ НОВИНИ МАРІУПОЛЬ ДОНБАС

БЛОГИ ОЛЬГА ДЕМІДКО

Родзинка репертуару маріупольського театру - моновистава «Вірочка»

27 липня 2020 в 06:48

Фото - Лев Сандалов

(2)

https://mrpl.city/blogs/view/rodzinka-repertuaru-mariupolskogo-teatrumonovistava-virochka

Started

ВСІ НОВИНИ МАРІУПОЛЬ ДОНБАС

БЛОГИ ОЛЬГА ДЕМІДКО

Родзинка репертуару маріупольського театру - моновистава «Вірочка»

27 липня 2020 в 06:48

Фото - Лев Сандалов

Театральний сезон нашого драматичного театру завершився 24 липня, але глядачі вже чекають з нетерпінням

(3)

https://mrpl.city/blogs/view/rodzinka-repertuaru-mariupolskogo-teatrumonovistava-virochka

Started

mrpl•city

ВСІ НОВИНИ МАРІУПОЛЬ ДОНБАС

БЛОГИ ОЛЬГА ДЕМІДКО

Родзинка репертуару маріупольського театру - моновистава «Вірочка»

27 липня 2020 в 06:48

Фото - Лев Сандалов

(4)

https://mrpl.city/blogs/view/rodzinka-repertuaru-mariupolskogo-teatrumonovistava-virochka

Started

mrpl•city

ВСІ НОВИНИ МАРІУПОЛЬ ДОНБАС

БЛОГИ ОЛЬГА ДЕМІДКО

Родзинка репертуару маріупольського театру - моновистава «Вірочка»

27 липня 2020 в 06:48

Фото - Лев Сандалов

(5)

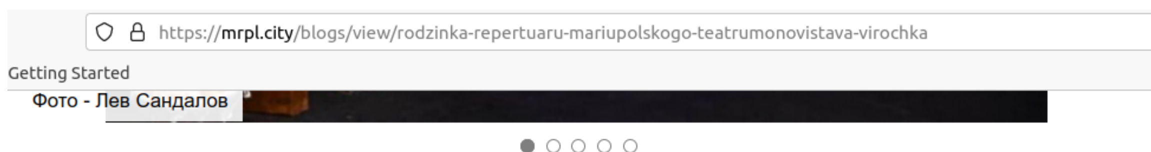

Фото - Лев Сандалов

Театральний сезон нашого драматичного театру завершився 24 липня, але глядачі вже чекають з нетерпінням на новий. Особливо, щоб потрапити на унікальну прем'єру, яка стала справжньою родзинкою репертуару. Йдеться про моновиставу «Вірочка» за оповіданням класика світової літератури А.П.Чехова. Не всім маріупольцям пощастило потрапити на прем'єру, адже кількість місць була обмеженою через карантин. Однак найбільші поціновувачі театрального мистецтва встигли придбати квитки, а хто не встиг, намагався потрапити на виставу всіма можливими способами. Наприклад, маріупольський поет і театрал Фелікс стояв під театром з написом: *«Віддам душу за квиток на «Вірочку»!!!*. І все ж завдяки небайдужим маріупольчанкам, ***Оксані Стоміній та Наталі Дєдовій***, чоловік потрапив на найочікуванішу театральну прем'єру цього літа. Феліксу пощастило, що директор театру – ***Володимир Володимирович Кожевніков*** – відрізняється не тільки мудрістю, а ще й розумінням та людяністю. Всі ж, хто не потрапив на виставу, сподіваються побачити її восени і дуже вірять, що карантин їхнім планам не завадить. Я теж не встигла придбати квиток на прем'єру, хоча подивилася спектакль на генеральному прогоні, за що безмежно вдячна керівництву і адміністрації театру.

Моновистава «Вірочка» недарма створила такий ажіотаж. По-перше, це класика, яка завжди залишається актуальною. По-друге, це не просто неймовірний Чехов, майстер художньої деталі, це Антон Павлович українською мовою, оповідання якого переклала і адаптувала заслужена артистка України, відома в усій країні режисерка, яка приїхала ставити спектакль за запрошенням керівництва театру – ***Людмила Леонідівна Колосович***. По третє, це

(6)

https://mrpl.city/blogs/view/rodzinka-repertuaru-mariupolskogo-teatrumonovistava-virochka

Getting Started

вдячна керівництву і адміністрації театру.

Моновистава «Вірочка» недарма створила такий ажіотаж. По-перше, це класика, яка завжди залишається актуальною. По-друге, це не просто неймовірний Чехов, майстер художньої деталі, це Антон Павлович українською мовою, оповідання якого переклала і адаптувала заслужена артистка України, відома в усій країні режисерка, яка приїхала ставити спектакль за запрошенням керівництва театру – ***Людмила Леонідівна Колосович***. По-третє, це моновистава молодої і яскравої актриси ***Віри Шевцової,*** талант якої вже давно став приємним відкриттям для всього міста. Все вищенаведене ще до прем'єри пророкувало виставі успіх. Робота проходила динамічно і цікаво як для режисерки, так і для актриси. Сама Віра Шевцова підкреслила, що зі своєю героїнею вона не дуже схожа, адже актриса не настільки наївна і романтична натура. А от Людмила Леонідівна не розуміє, чому героїню вистави не покохав Огнєв, що ж з ним було не так. За словами режисерки, це біда сучасної молоді. Дівчата знають чого хочуть, а у хлопців в голові одні комп'ютери... У виставі гармонійно поєднані гумор та драма людських стосунків, тому за час її перегляду глядач і сміється, і співпереживає героїні. Цікаво, що оповідання «Вірочка» сам Чехов дуже любив. Свого часу російський прозаїк В. Білібін зауважив у листі до Антона Павловича: *«Мені здається, що Ви хотіли зобразити не приватний випадок, описаний вище, а особливий розряд сучасних людей, в яких через життєві обставини, серце засохло, як квітка в... лексиконі. Вони жадають кохати, але не можуть...»*. І дійсно наприкінці вистави я не розуміла кого шкода більше, відторгнуту Вірочку або Івана Олексійовича. Все ж більше співчуваю Огнєву, а не сміливій і щирій головній героїні, яка обов'язково стане

(7)

https://mrpl.city/blogs/view/rodzinka-repertuaru-mariupolskogo-teatrumonovistava-virochka

started

засохло, як квітка в... лексиконі. Вони жадають кохати, але не можуть...». І дійсно наприкінці вистави я не розуміла кого шкода більше, відторгнуту Вірочку або Івана Олексійовича. Все ж більше співчуваю Огнєву, а не сміливій і щирій головній героїні, яка обов'язково стане щасливою. Вираз Івана Огнєва: *«Навіщо вона пішла зі мною, тепер її ще й проводжали треба»* викликав не тільки шалений сміх у публіки, а ще й багато роздумів. Начебто в цих думках є і благородство, але таке вимушене і небажане, що здається людина у свої 29 років втратила смак життя. Протягом вистави мене турбувало лише одне питання, як така романтична і смілива дівчина могла закохатися в чоловіка зі спустошеною душею...

Для Віри Шевцової це перша моновистава, яку вона готувала з новим для себе режисером, але актриса впоралася більше, ніж, мабуть, сама сподівалася. Вона виконувала одразу три ролі: оповідачки, Вірочки і Огнєва і змогла розкрити характери героїв, з гумором і трагізмом передати цю ліричну і драматичну історію нездійсненного кохання. Дуже талановита, тонка, наповнена сенсом гра! Ще більш яскравою виставу зробила поява ***Ярослава Прикопа***, не тільки його гра на гітарі, а ще й кумедні доповнення до Віриних слів. Режисура Колосович вразила – повна органіка з почуттям стилю і міри. Створені яскраві образи, талановита гра, старовинні романси, і дивовижно продумані елементи-вкраплення, що додали моновиставі гумору і продемонстрували всю глибину почуттів, які може відчувати людська натура, залишили приємний післясмак і можливість повертатися до побаченого та аналізувати це дійство знову. Моновистава «Вірочка» стала не тільки достойним завершенням театрального сезону, а ще й новою, значною сходинкою Донецького академічного обласного драматичного театру (м. Маріуполь). Залишається побажати не зупинятися на досягнутому і продовжувати приємно вражати своїх вдячних глядачів.

Читайте також: Мариупольский драмтеатр завершил сезон: главные достижения и планы на будущее

Фото Оксани Стоміної (Фелікс) та Лева Сандалова

Джерело: https://mrpl.city/

(8)